

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθόδοξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Ιούλιος 1984

Αρ. Φύλλου 29

ΤΟ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Ε'

Γράφει ὁ Ο. Τ. ὅτι: «... Οἱ Ῥῶσοι Ἐπίσκοποι τῆς Δ. αὐτοκρατορίας... δέχονται τὸ θάπτισμα τῶν αἵρετικῶν Λατίνων καὶ τῶν αἵρετικῶν Προτεστάντων... ἀναγνώριζον τὰ μυστήρια τῶν αἵρετικῶν... καὶ ἐπομένως... πρῶτα οἱ ἴδιοι εἶναι «οἰκουμενισταί»! Δηλαδή, οἱ ἴδιοι, μετὰ τὸν ἀναθεματισμὸν τοῦ ἀναθεματισμοῦ πρῶτα τὸν ἑαυτοῦς!» (17 Φεβρ. '84).

Ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ ὁμοίως ὁ Ο. Τ. στὰ παρακάτω ἐρωτήματα:

α) Ἀναγνώριζε τὰ μυστήρια τῶν Λατίνων ἡ Ἐκκλησία ποῦ δέχτηκε τὸν ἅγ. Σάββα μόνον μετὰ χρίσματος, χωρὶς νὰ τὸν βαπτίσῃ, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν χειροτόνησεν ἐπίσκοπον καὶ ἀρχιεπίσκοπον Σερβίας (+ 1271); Ποιὸς θρέθηκε μέχρι τὸ 1984 νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀγιότητά του;

β) Ἀναγνώριζε τὰ μυστήρια τῶν Προτεστάντων ἡ Ἐκκλησία ὅταν τὸ 1260 συνόδικως ἐψήφισεν «μὴ μόνον χρῆναι τοὺς προσερχομένους» Λατίνους;

γ) Οἰκουμενίζει ὁ ἅγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός ὅταν μετὰ τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Φλωρεντίας, στὴν Ἐγκύκλιον ἐπιστολῇ του, λέει ὅτι «χρῖσμεν τῷ μύρῳ τοὺς ἐξ αὐτῶν (τῶν Λατίνων) ἡμῖν προσιόντας»; (Ρ.Ο. 17, 314).

δ) Ἀναγνώριζε τὰ μυστήρια τῶν Προτεστάντων ἡ Ἐκκλησία ὅταν τὸν 17ο καὶ 18ο αἰῶνα δεχόταν τοὺς Λουθηρανούς καὶ Καλθινιστὰς μετὰ μύρο, καθὼς ἔγραφε πρὸς τὸν τσάρο Πέτρο τῆς Ῥωσίας ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Ἱερεμίας Γ' τὸ 1718;

ε) Οἱ συνοδικαὶ ἐπιστολὲς τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως τὸ 1879, 1880, 1888 ποῦ ἐπιτρέπουν μετὰ λίβελλο καὶ μύρο τὴν παραδοχὴ ῬΚαθολικῶν εἶναι κακόδοξες;

ς) Ἡ Σύνοδος τῆς Κων/λεως τὸ 1600 δὲν ὄρισε νὰ χρίνται μόνον, ὅσοι ἀπὸ τοὺς Λατίνους ἐπιστρέφουν στὴν Ἐκκλησίαν;

ζ) Τὸ 1846 ἐπὶ πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ ἀπὸ Ἐφέσου δὲν ἔγινε δεκτὸς μετὰ λίβελλο ὁ Ἀμίδης Μακάριος μαζί με πολλοὺς ἄλλους Λατίνους, ὁ ὁποῖος

ἐν συνεχείᾳ ὀρίσθηκε ὑπέρτιμος καὶ ἐξαρχος πάσης Μεσοποταμίας;

η) Ἐνα χρόνο ἀργότερα, πάλι μετὰ λίβελλο, δὲν ἔγινε δεκτὸς ἐπὶ πατριαρχείας Ἀνθίμου τοῦ ς', ὁ συναγωνιστὴς τοῦ Μακαρίου Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος καὶ προδιβάσθηκε σὲ ἐπίσκοπον;

θ) Ἐπὶ πατριάρχου Κων/λεως Ἰωακείμ τοῦ Β', δὲν ἔγιναν δεκτοὶ τὸ 1860, μετὰ λίβελλο καὶ ἅγιον Μύρο περὶ τοὺς 50.000 ῬΚαθολικοὶ καὶ Μελχιτες τοῦ Ἀντιοχείου Θρόνου;

ι) Ὁ Σέργιος Μακράιος δὲν ἀναφέρει στὴν ἱστορίᾳ του ὅτι ἀπὸ τὸ σχίσμα τῶν Λατίνων μέχρι τὴν ἐποχὴν του (ἐπὶ 7 αἰῶνες δηλαδή) «τοὺς προσιόντας μύρῳ ἔχριζον» οἱ ὁρθόδοξοι; Τὸ ἴδιο δὲν θεοβαίνει καὶ ὁ Ἀγκύρας Μακάριος (15ος αἰῶν), ὁ Νεῖλος Ῥόδου, κ.ά.;

ια) Τὸ 1903 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀναφέρει σὲ ἔγγραφόν της ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου νὰ γίνονται μετὰ θάπτισμα δεκτοὶ οἱ ῬΚαθολικοὶ, οἱ Διαμαρτυρόμενοι καὶ οἱ Ἀρμένιοι, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην καὶ μετὰ ἅγιον μύρον;

ιβ) Ὁ Δοσίθεος στὴν Ὁμολογίᾳ του (ποῦ ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὴν μεγάλη Σύνοδον Ἱεροσολύμων τὸ 1672 καὶ ποῦ ἀναφέρεται εἰδικὰ στοὺς Διαμαρτυρούμενους) δὲν ἀναφέρει στὸν 15ο ὅρον ὅτι ἐπιστρέφοντες στὴν Ἐκκλησίαν «δὲν ἀναβαπτίζονται»;

ιγ) Στὰ Πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου δὲν ἀναφέρεται ὅτι κάποιοι Πέρσης εἰδωλολάτρης ἔγινε δεκτὸς στὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀργότερα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανὼν βαπτισθεῖ; «Ὅταν μάλιστα κατηγορήθηκε γι' αὐτὸ ἀπὸ ἄλλους Πέρσας ἐπισκόπους, ἡ Ἐκκλησία, ποῦ θρέθηκε πρὸ διλήμματος, ἀπεφάσισε «ἀρκεῖν αὐτῷ τὴν τοῦ ἐπισκόπου χειροτονίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς θείας μυστήσεως». (Πράξ. ε')

Ἄς κατηγορήσουν λοιπὸν οἱ τοῦ Ο. Τ. τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι ἀναγνώριζε καὶ τὰ... εἰδωλολατρικά μυστήρια!

(Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν οἰ-

κονομία της 'Εκκλησίας και ότι η κανονική θέση είναι να βαπτίζονται οι αίρετικοί που προσέρχονται, έξ' όσον δέν είχαν τό τυπικό βάπτισμα τών 3 καταδύσεων. "Αν αναφερόμεθα τώρα «μεροληπτικά» στις περίπτώσεις αυτές της οικονομίας είναι όχι για να την αναγάγουμε σέ κανόνα, αλλά για να δειχθεί με άπτά στοιχεία ότι δέν αναγνωρίζει ή 'Εκκλησία χάρη μυστηριακή στους αίρετικούς, έπειδή κάποτε τούς δέχεται χωρίς να τούς βαπτίσει).

ιδ') Τό 1484 ή Σύνοδος της Κων)λεως (στήν όποία κατακρίθηκε συνοδικώς ή ψευδοσύνοδος της Φλωρεντίας), μέ συμμετοχή τών πατριαρχών Κων)λεως, 'Αλεξανδρείας, 'Αντιοχείας και 'Ιεροσολύμων, όχι μόνο άπεφάσισε «μύρω μόνον χρίειν τούς προσιόντας τή Ορθοδοξία Λατίνους...» αλλά και άκολουθία ειδική συνέταξε, τήν όποία βλέπε στο Σύνταγμα Ράλλη Ποτλ)η, Ε, 143 - 147). (Και για να παραλείψουμε, χάριν συντομίας, άλλα στοιχεία και μαρτυρίες, από τήν άρχαία και τή νεώτερη πράξη της 'Εκκλησίας, άς προσθέσουμε ένα τελευταίο, πού αναφέρεται ειδικά στήν πράξη της Ρωσικής 'Εκκλησίας τών τελευταίων αιώων).

ιε') Τό 1667 ή Σύνοδος πού συνήλθε στή Μόσχα, μέ συμμετοχή και τών πατριαρχών 'Αλεξανδρείας, 'Αντιοχείας, υιοθέτησε τήν πράξη τών 'Ανατολικών Πατριαρχείων, όπως είχε αυτή διαμορφωθεί μετά τήν Σύνοδο του 1484, να γίνονται δηλ. δεκτοί οι Λατίνοι μέ μύρο. 'Αργότερα, τό 1718, αποφασίσθηκε και οι Προτεστάντες να γίνονται δεκτοί μέ μύρο.

Στήν περίπτωση λοιπόν του 'Επισκόπου Μάρκου, ό όποιος χωρίς να έχει καν τό τυπικό βάπτισμα έγινε δεκτός μέ μύρο, ή 'Εκκλησία της Διασποράς δέν έκανε τίποτα περισσότερο από τό να εφαρμόσει τήν πράξη πού άκολουθούσε ή Ρωσική 'Εκκλησία τούς τρεις τελευταίους αιώνες.

"Ας προστεθεί ότι μετ'ά τήν προσέλευση του 'Επισκόπου Μάρκου, άκολούθησε ή συνοδική άπόφαση τών Ρώσων 'Επισκόπων της Διασποράς, τό 1971, πού κατ'ήργηση σε μία περίοδο οικονομίας 3 αιώνων, θεσπίζοντας ότι πρέπει να βαπτίζονται και οι Λατίνοι και οι Προτεστάντες πού επιστρέφουν στήν 'Εκκλησία (αναφέροντας μάλιστα σαν ένα πρόσθετο αίτιολογικό τήν «ανάπτυξιν της αίρέσεως του Οικουμενισμού, ήτις άποπειράται να έξαλείψη πλήρως τήν διαφοράν μεταξύ της 'Ορθοδοξίας και οίασδήποτε αίρέσεως»).

Λοιπόν; Μομφή ή έπαινος ταιριάζει μετά άπ' όλα αυτά στή Σύνοδο τών Ρώσων της Διασποράς; Δέν άντιλαμβάνεται άρα γε ό Ο. Τ. ότι στο πρόσωπο τών Ρώσων της Διασποράς μέμφεται όλη τήν 'Εκκλησία και τούς άγίους; Και ειδικά τούς Ρώσους άγίους τών τελευταίων 3 αιώνων, πολλοί από τούς όποιους ήσαν ιερείς και έπίσκοποι και δεχόντουσαν μέ μύρο τούς αίρετικούς; Και όχι μόνο τή Ρωσική, αλλά κι αυτή τήν έκκλησία μέ τήν όποία κοινωνεί μέμφεται, άφού μέ τήν 'Εγκύκλιό της από 22.9.1932 «πρός τούς Σεβ. 'Ιεράρχας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος» συνιστά τή χρήση ειδικού τεύχους άκολουθιών, στο όποιο ύπάρχει και «άκολουθία έπιστροφής εις τήν 'Ορθοδοξίαν

από της Λατινικής 'Εκκλησίας», όπου «ούδεις γίνεται λόγος περί έξ ύπαρχής βαπτίσματος, αλλά μόνον περί της δι' άγίου μύρου χρίσεως!» ('Αρχιμ. 'Ιερων. Κουτσώνη, 'Η κανονική άποψις περί της επικοινωνίας μετά τών έτεροδόξων, 'Αθήναι, 1957, σ. 125 - 6).

Δέν άντιλαμβάνεται ό Ο. Τ. ότι λάθη... προσχαλικής ήλικίας δέν επιτρέπονται στήν έκκλησιολογία.

Τή Σύνοδο τών Ρώσων μάλλον για ύπερόκληκό συντηρητισμό τήν κατηγορούν αλλοι σήμερα. Καθώς ό 'Αθηναγόρας Κοκκινάκης πού γράφει ότι, «οί περί τόν Φιλάρετον άρνούνται Εύχαριστιακήν Κοινωνίαν εις χριστιανούς 'Ορθοδόξους ανήκοντας εις Κανονικάς 'Εκκλησιαστικές δικαιοδοσίας και άναβαπτίζουσιν όσους ένώνονται μετ' αύτών» (Περιοδ. Γρηγόριος Παλαμάς, 1977, 91).

Ο ίδιος, στήν περίφημη «Όμολογία Θυατείρων» (πού έξεδόθη μετά από Συνοδική έγκριση του πατριάρχου Κων)λεως, ως... «έκλεκτόν πόνημα») αναφέρει ότι «'Ορθόδοξοι Χριστιανοί, Ρωμαιοκαθολικοί, 'Αγγλικοί, Κοπτοαρμένιοι και Αιθίοπες, Λουθηρανοί και άλλοι Προτεστάνται είναι χριστιανοί βαπτισμένοι...!» (Λονδίνο 1975, σ. 159).

'Ακόμη, τό επίσημο Δελτίο του «'Ορθόδοξου Κέντρου του Οίκ. Πατριαρχείου «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ (1.5.1979, σ. 4) δημοσιεύει τό πόρισμα της συναντήσεως 'Ορθοδόξων και 'ΡΚαθολικών αντιπροσωπειών στή Βαρσοβία, κατά τό όποιο, «Ούδεμία ύφίσταται άμφιβολία ως πρός τό κύριο τό βάπτισμα το του τελουμένου υπό άμφοτέρων τών άδελφών 'Εκκλησιών».

"Ας κοιτάξει λοιπόν τή φωτιά πού καίει στο σπίτι του ό Ο. Τ.! Δημόσια κηρύττεται από τούς έπισκόπους του ή αίρετική θεωρία τών κλάδων. Τά περί 'Ορθοδόξιας και παραδόσεων πού προβάλλει είναι μάλλον καραμέλλες, για να πιπιλίζουν οι άφελείς...

Η κοινωνία της Διασποράς με τα πατριαρχεία 'Ιεροσολύμων και Σερβίας.

"Ας έρθουμε τώρα στο θέμα της κοινωνίας με τα πατριαρχεία Σερβίας και 'Ιεροσολύμων. Προκαταβολικά θα πούμε πως έχει έπίτηδες «διογκωθεί» τό θέμα αυτό, για λόγους «έσωτερικής καταναλώσεως». Όπως είδαμε πιο πάνω, οι ίδιοι οι νεοημερολογίτες όμολογούν ότι «οί περί τόν Φιλάρετον άρνούνται Εύχαριστιακήν Κοινωνίαν εις χριστιανούς 'Ορθοδόξους ανήκοντας εις Κανονικάς 'Εκκλησιαστικές δικαιοδοσίας».

Είναι γεγονός ότι παλαιότερα, όπότεν ή αίρεση του Οικουμενισμού δέν είχε άναπτυχθεί άρκετά, ύπήρχε κάποια επικοινωνία με τό Πατριαρχείο Σερβίας. Σήμερα όμως έπαψε όλοκληρωτικά αυτή να ύφίσταται. Ο Ο. Τ. αναφέρει ένα από τα κατάλοιπα εκείνης της επικοινωνίας, τή συλλειτουργία με τόν γνωστό Ιερομόναχο (έδω και μία δεκαετία) γιατί πραγματικά δέν ύπάρχει κανένα στοιχείο νεώτερης επικοινωνίας.

Τό περιοδικόν EASTERN CHURCHES REVIEW

(της Αρχιεπισκοπής Θυατείρων και Μ. Βρεττανίας) έγραψε τὸ 1975. «Κατὰ τὴν παρελθούσαν δεκαετίαν, ἡ Ὑπερόριος Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, ὑπερῶς καὶ περισσώτερον ἀπομακρύνεται τῆς κοινῆς τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων, διακόπτοντας εὐχαριστικὴν ἐπικοινωνίαν ὄχι μόνον μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀλλὰ προσέτι καὶ μετὰ τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν» (Ἀρ. 1, σ. 80).

Εἶναι χαρακτηριστικὸς καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον διακόπη αὐτὴ ἡ ἐπικοινωνία. Τὸ ἴδιο περιοδικὸν προσθέτει: «Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος καὶ ἡ Σύνοδος του ἔχουν καταδικάσει ὅλους τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἔνεκα τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν λεγομένην «παναίρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ» (ὅπου παρ.) καὶ ὑπογραμμίσαις δικῆς μας).

Τὸ περιοδικὸν ἐξ ἄλλου «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», ἑπίσημο ὄργανο τῆς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης, δημοσιεύει ἐκτενὴ μελέτη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων Ἀθηναγόρου(+) μετὰ τίτλο: «Ἐκκλησιολογικά προβλήματα», ὅπου ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς, σχετικὰ μετὰ τὴν κοινῶν τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸ Πατριαρχεῖο Σερβίας καὶ τὰς ἄλλας κατὰ τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

«(Οἱ περὶ τὸν Φιλάρετον) κατεδίκασαν ἐκτὸς τῶν Ρώσων Πατριαρχῶν καὶ τοὺς ἄλλους Πατριάρχας τῶν Βαλκανίων διότι ἔχουν Εὐχαριστιακὴν Κοινωνίαν μετὰ τοὺς Πατριάρχας τῆς Ρωσίας, ἀποκόψαντες τοὺς ἑαυτοῦς τῶν ἐκ τῆς μετὰ τῶν Σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν κοινωνίας. Κατεδίκασαν τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν (Κων) λέως ὡς περιττοῦσαν εἰς πλάνους καὶ προδοσίαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας». (1977, ἀρ. 658, Μάρτ. — Ἀπρίλ., σελ. 94 - 95).

Σὲ ἄλλα σημεία τῆς ἰδίας μελέτης γίνεται λόγος περὶ «ἀπομακρύνσεως καὶ αὐτοαποκοπῆς» τῶν Ρώσων ἀπὸ τῆς ἄλλης Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας. (Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, 1976, ἀρ. 656, Νοεμ. - Δεκ. σελ. 303) καὶ προστίθεται χαρακτηριστικὰ ὅτι «εἰς οὐδεμίαν Παν-ορθόδοξον Σύναξιν προσκαλοῦνται, ὡς μὴ ἀνήκοντες εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (1977, ἀρ. 658, Μάρτ. - Ἀπρίλ., σ. 100), ὅτι «μετ' οὐδεμιᾶς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἔχουν Εὐχαριστιακὴν Κοινωνίαν» ὅτι «θεωροῦν ὅλας ἐκπεσούσας» καὶ μετ' οὐδεμιᾶς ἀνταλλάσσουν εἰρηνικὰ Κανονικὰ Γράμματα» (ὅπ. παρ. σελ. 101).

Ἐπίσης τὸ Ἐπίσημο Δελτίον τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ΕΠ'ΙΣΚΕ-ΥΣ (ἀρ. 152, 1.9.1976, σ. 5 - 6), σὲ σχόλιό του μετὰ τίτλο «Κανονικαὶ ἀπόψεις τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρεττανίας κ. Ἀθηναγόρου περὶ τῆς «Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας», ἀναφέρει ὅτι ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος «ἀπηύθυνεν ἐπιστολὰς πρὸς τὰς κατὰ τόπους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι «εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι κατακρίνονται διότι συμπεροσεύχονται μετὰ μὴ Ὁρθοδόξων

καὶ συιθηκολογοῦν πρὸς τοὺς ἁθέρους, κατακρίνοντας δηλ. τὴν συμμετοχὴν των εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν» (σελ. 5).

Τὸ ἴδιο δελτίο —ἀκολουθώντας τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τοῦ Θυατείρων— προσθέτει ὅτι «ἡ ὑπερόριος Ἐκκλησία» τῶν Ρώσων ὀρθοδόξων ὑπὸ οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀναγνωρίζεται καὶ μετ' οὐδεμιᾶς διατηρεῖ μυστηριακὴν κοινωνίαν» καὶ ὅτι «διὰ τῆς ἀδιαλλαξίας τῆς ἀποδεικνύει ὅτι ἀπέκοψεν ἑαυτὴν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» (σ. 6).

Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» τὰ γνωρίζει ὅλα αὐτὰ, δὲν τὰ γνωρίζει; Ἀλλ' εἶναι σκοτεινὴ ἡ ἀλήθεια γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν μάτια νὰ τὴν δοῦν. Καθὼς ὁ ἁγ. μάρτυς Κορδατος ἔλεγε πρὸς τὸν τύραννο: «σκοτεινὴ γὰρ σοι τυφλῶνται τοῖς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοῖς, ἡ ἀλήθεια φαίνεται».

Καὶ κάτι ἀκόμη. Ὅπως εἶναι γνωστό, σερβικὲς Ἐκκλησίες ὑπάρχουν καὶ στὴν Ἀμερικὴ. Ὑπάρχουν κατ' εὐθείαν στὸ Πατριαρχεῖο Σερβίας καὶ ἔχουν δικούς τους Ἐπισκόπους μόνιμα ἐγκατεστημένους ἐκεῖ. Θὰ ἦταν πολὺ εὐκολο στοὺς Ρώσους τῆς Διασποράς, ποὺ ἔχουν τὶς περισσότερες ἐπισκοπές τους στὴν Ἀμερικὴ, νὰ κοινωνοῦν —ἂν ἤθελαν— μαζί τους. Ὅμως, ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, ὑπάρχει τελεία ἀκοινωνησία. Ἐπὶ πλέον, ὁρισμένοι ἀπὸ τοὺς Σέρβους πιστοὺς, ἐξ αἰτίας τῆς συμμετοχῆς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας στὴν οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ τὸ Π.Σ.Ε., διεχώρισαν τὴ θέσιν τους ἀπὸ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησιαζόν-ται σὲς Ἐκκλησίες τοῦ Φιλάρετου. Μὲ τὴν Σερβικὴ Ἐκκλησία δηλαδὴ, δὲν ὑπάρχει κοινωνία οὔτε σὲ ἐπίπεδο λαϊκῶν!

Ἡ κατάσταση δὲν εἶναι διαφορετικὴ μετὰ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων. Ἐδῶ μάλιστα δὲν ὑπάρχει οὔτε καν μίαν συλλειτουργία. Οὔτε ὁ Πατριάρχης, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους ἢ ἱερεῖς του ἔχει συλλειτουργήσει στὰ ρωσικά μοναστήρια ποὺ ὑπάρχουν στοὺς Ἁγίους Τόπους. Δὲν γνωρίζουν καλὰ - καλὰ ποὺ εἶναι οἱ πόρτες τῶν μοναστηριῶν! Ἐδῶ λείπουν ἀκόμα καὶ οἱ καθιερωμένες τυπικότητες, ἀνταλλαγὰς εὐχῶν, κλπ. Ἡ Ὑπερόριος Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἀποκλείσει ὁποιαδήποτε ἐπικοινωνία μετὰ τὴν Κων/λη, τὴ Σερβία, τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, καὶ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα, γιὰ τὴν πίστην ὅτι μετὰ τὴν συμμετοχὴν των στὴν οἰκουμενικὴ κίνησι ἔχουν ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδόξιας. Στὴν παραπάνω μελέτη τοῦ ὁ Ἀθηναγόρου Θυατείρων γράφει:

«Σήμερον ἡ Ὑπερόριος αὐτὴ Ἱεραρχία μετὰ οὐδεμίαν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔχει κανονικὴν ἐπαφὴν καὶ Εὐχαριστιακὴν Κοινωνίαν. Καὶ τοῦτο διότι ἐθεωρήθησαν ὑπ' αὐτῆς ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ αἱ Ἀυτόκεφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ὡς ἐκπεσούσαι τῆς Ὁρθοδόξιας, διότι ἔχουν Κανονικὰ σχέσεις μετὰ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας, διότι προσεχώρησαν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, διότι συμπαρίστανται καὶ συμπεροσεύχονται μετὰ μὴ Ὁρθοδό-

ἀναλογισθοῦν τὴν ζημίαν ποὺ προκαλεῖται εἰς
πνευματικὴν ζωὴν τῶν ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν τῆς
ωνίας μετὰ συμπαθούς τῆς Ὁρθοδοξίας». (ὅπ. παρ.
σ. 57, 58).

Οἱ κατὰ τόπους «Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι» ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ συμπόρευσὶς τους μὲ τὸν Οἰκουμἐνισμὸ εἶναι ἡ αἰτία γιὰ τὴν ὁποία οἱ Ρωσσοὶ τῆς Διασπορᾶς ἀρνοῦνται κοινωνία μαζί τους. Καὶ ὅταν καλοῦν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Φιλαρέτου σὲ κοινωνία, τὸ κάνουν ἀδιαφορώντας ἢ ὑποτιμώντας τὶς διαφορὲς τῆς πεισσεως.

Τὰ ἐπιχειρήματα λοιπόν τοῦ Ο. Τ. γὰ νὰ ἀνα-
τρέψει αὐτὸ ποῦ εἶναι ἀποδεδειγμένο καὶ δημοσίως
γνωστὸ, ἔχουν ἀρχίσει νὰ... ἀπρουντίθενται. "Ἀς
προμηθεύσει μὲ νεώτερα ἐπιχειρήματα. "Ἄν θρεῖ...

Βεβαίως είναι δυνατόν νά αναφερθεῖ στήν ψυχή
μνημόνευση πού γίνεται ἀπό τήν μεινότητα τῶν
στῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς στούς Ἁγίους Τόπους τοῦ
πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος τοῦλάχιστον δια-
τηρεῖ τὰ ὀρθόδοξα προσχήματα, ἀλλά εἶναι δυνατόν
τοῦ γεγονότος αὐτοῦ νά ἔξῃ καμμιά σχέση καί σύγκριση
μέ τήν οἰκουμένην στικτή τακτική καί πα-
ρεία τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν;

Αναφορικά δὲ μὲ τὴν μοναδικὴν φορὰ πού ὁ Ρο-
μάνος Θεόφιλος Ἰονέσκου μνημόνευσε τὸ 1970 σὺν
Παρίσι τὸν πάπα, ἐ λ ἔ γ χ θ η κ ε γιὰ τὴν πρῶ-
τὴν αὐτῆς, προσωπικὰ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Φιλάρετο,
ὁποῖος τοῦ ἔστειλε ἐπιπληκτικὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Αἰ-
μερικὴ καλώντας τὸν νὰ ἀ π ο λ ο γ η θ ε ῖ! Κι ἐ-
πειδὴ ἀργότερα ὁ Θεόφιλος διεπίστωσε ὅτι δὲν εὐδο-
κοῦν τέτοια διαβήματα στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Φιλα-
ρου, μάζεψε τὰ πράγματά του καὶ προσχώρησε σὴν
Πατριαρχεῖο Ρουμανίας, ὅπου —μέσω Κων/λεως—
σικὰ— μνημονεύει... κάθε μέρα τὸν πάπα!

Όταν επίσης αποκαλύφθηκε ότι ο Σεραφεΐμ τα 100
Σικάγου ήταν αυτός που είχε κάνει την χειροτονία τα 100
'Ακακίου, εν αγνοία της Συνόδου, ο τότε Μητροπολίτης 100
της 'Αναστάσιος τιμώρησε τόν Σεραφεΐμ με
ἀργία! Διότι όντως μέχρι τότε η Σύνοδος δεν γνώριζε
ρίζε ποιός είχε κάνει την χειροτονία.

Κανένας δὲν ἔχει τὴν ἀπαίτηση ὁ Ο. Τ. νὰ τὰ γνωρίζῃ, ριζεῖ ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ καλὸ εἶναι, πρὶν ἐπωμοθεῖ πρὸς τὸν δασκάλου, νὰ διδαχθεῖ πρῶτα ὁ ἴδιος αὐτὰ πρὸ τοῦ πρόκειται νὰ διδάξῃ. Καὶ οἱ μὲν ἐπίσκοποι τῆς Διόκλειας πορτῆς δὲν θλάπτονται ἀπὸ τὴς κατηγορίας πού τ' ἐπὶ τοῦ οὐ ἀβασάνιστα ἐδημοσίευσεν ἐναντίον τους («κὰν ὕβρις οὐ σθῶσιν, οὐδὲν ἐβλάθῃσαν... ἀλλ' ἡ ὕβρις κ' ἐρδ' οὐκ αὐτοῖς ἐστίν», Ἰω. Χρυσ. Ρ.Γ., 62, 610), ὅμως οἱ κ' ἐπὶ τῶν τῆγοροι εἶναι αὐτοὶ πού «μιαίνουν τὸ ἑαυτῶν στόμα» (Ἰσ. Πηλ. ἐπ. ρεβ') καὶ μένουσιν ἀναπολόγητοι, ἵνα γρήγορα δὲν μετανοήσουν.

Έκδοτης - Υπεύθυνος: Ίερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα ← 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφείο: Θ. Θεοδωρόπουλος - 'Αν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 - 'Αθήνα Τ.Τ. 105 53 - Τηλ. 32.16.295